

Prædiken til Anden juledag

Matt. 23, 34-39

Om ham, som kommer i Herrens navn, har vi lige sunget:

Kære Jesus Kristus
tag herberg i mit hjerte der,
at jeg dig aldrig glemmer mer!

Julen er dér, hvor vi åbner hjertet for Kristus, men at tage imod ham i sit inderste betyder også, at der kræves noget af os. Vi kan ikke bare følge vores naturlige tilbøjelighed til bl.a. at skabe skel og dømme hinanden.

Historien om Stefanus er jo netop en udfoldelse af, hvordan det går, hvis mennesket gør det, der falder det naturligt, og som forstærkes, når mennesker gør det i flok.

Vi har jo kun lyst til at lægge afstand til de jøder, der ikke kan klare sig i opgøret med Stefanus og gennem falske vidner og folk-eforførelse får udvirket, at han bliver stenet til døde, og alene fordi han forkynder, at Kristus er Guds søn. Han hjælper mennesker gennem mirakler og er i stand til skue Guds herlighed.

Men jøderne, som vi hører om her, er ikke religiøse fanatikere. De er mest bare folk, som følger med mængden og er, som folk er

flest. De er ikke forskellige fra os i dag; vi er ikke anderledes, vi har kun det fortrin, at vi kan se det hele i bagklogskabens lys. Og i det lys kan vi bekræfte hinanden i, at vi ikke vil gentage fortidens fejl, ikke blindt følge magthavere og deltage i fordømmelsen af dem, der siger magthaverne midt imod.

Men hvornår er det lige, at vi tager mod til os og siger sandheden eller åbent støtter den anden, som vover at lægge sig ud med den herskende mening?

Bagklogskab og hykleri gentager sig i enhver generation. Derfor er hver jul også et direkte bud til hver enkelt af os om ikke at følge vores tilbøjelighed til at holde os til det sikre.

Hvis vi ser livet som en stor læreanstalt med lærere og elever, så er lærerne tidens meningsdannere, og vi er eleverne, der lytter til dem. Men der kommer en dag, hvor vi alle skal til eksamen, det man kan kalde *livets eksamen*. Ind imellem er der mennesker, der består livets eksamen, fordi de i en særlig grad står inde for det, de siger - og gør det, de siger. De mennesker skiller sig ud og kan begejstre og opmuntre andre til at tage sit livs eksamen.

For et par år siden blev den faktiske historie

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

om den amerikanske soldat Desmond Doss, udfoldet på film med titlen *Hacksaw Ridge*. Desmond Doss deltog i 2. Verdenskrig, men bar aldrig våben. Han var en overbevist kristen og pacifist, men ønskede at tjene sit land og hjælpe sine landsmænd som sygeplejer. Allerede fra starten havde han både de øvrige soldater og befalingsmændene imod sig. Når han ikke selv ville bære våben, betød det jo, at andre måtte sætte deres liv på spil for også at forsvare ham, og det fandt de ikke retfærdigt. De gjorde derfor livet hedt for ham, bankede og ydmygede ham.

Men da det virkelig gjaldt i en afgørende aktion mod japanerne i 1945, da var det Desmond Doss, der satte sit liv på spil for at redde sine kammerater. Uden at ænse granatregn og maskingeværernes salver løb han ud for at hjælpe sårede soldater. Ved denne aktion reddede han 75 mand – og modtog efterfølgende den højeste hædersmedalje.

Desmond Doss mere end bestod livets eksamen: Ikke blot havde han mod til at følge sin overbevisning, men han udrettede noget ganske enestående. Modet hentede han i sin Gudstro, og han holdt fast i det, der var på tværs af, hvad der hos militæret ansås for rimeligt og retfærdigt.

Retfærdighed er godt i forhold til loven, for det betyder, at alle får samme behandling og dermed beskyttes den svage.

Men anderledes er det, når retfærdighed bruges *mod* et menneske, som det også gælder i tilfældet med Stefanus. Han blev anklaget for ikke at respektere templet og den retfærdighed, som jøderne levede efter. Anklagen mod Desmond Doss lød på, at han ikke respekterede den retfærdighed, som

herskede indenfor militæret.

Men når man gør sig til retfærdighedens vogter, går det galt. Inden man har set sig om, er man blevet selvretfærdig. Og som sagt gentager selvretfærdighed og hykleri sig i hver generation. Vi ved det godt, og vi ved også, at hykleriet ingen grænser har.

Hvad er det så, der kræves af os ved livets eksamen? Jo, at vi tager evangeliets ord til os og gør dem gældende i vores liv.

Jesus taler til os, som vi er flest i generation efter generation, og på trods af alt, hvad vi fører videre, vil han beskytte os: Vreden skal aldrig ramme os. Vi skal intet frygte. Han vil samle os, som hønen samler sine kyllinger. Men, som Kierkegaard siger, når kyllingernes mor af kærlighed har ladet sit liv for sine unger, så er deres skjulested også borte. Der er ingen beskyttende vinger, ingen tryghed.

Men Kristus beskytter os, vores synd med sit legeme, med det korsfæstede legeme: Altså han beskytter os med sin død. Den død, hvormed alt er afgjort én gang for alle, og derfor vil vi aldrig miste vores skjulested. Vingerne vil altid være bredt ud, vi har intet at frygte, vi kan tale frit, og vi kan handle frit efter vores tro og overbevisning.

Amen

Bente Bramming

Rise

Salmer:

123, 131, 95, 396, 129